

Δ N D Y

W E I R

PROIECTUL

H Δ I L

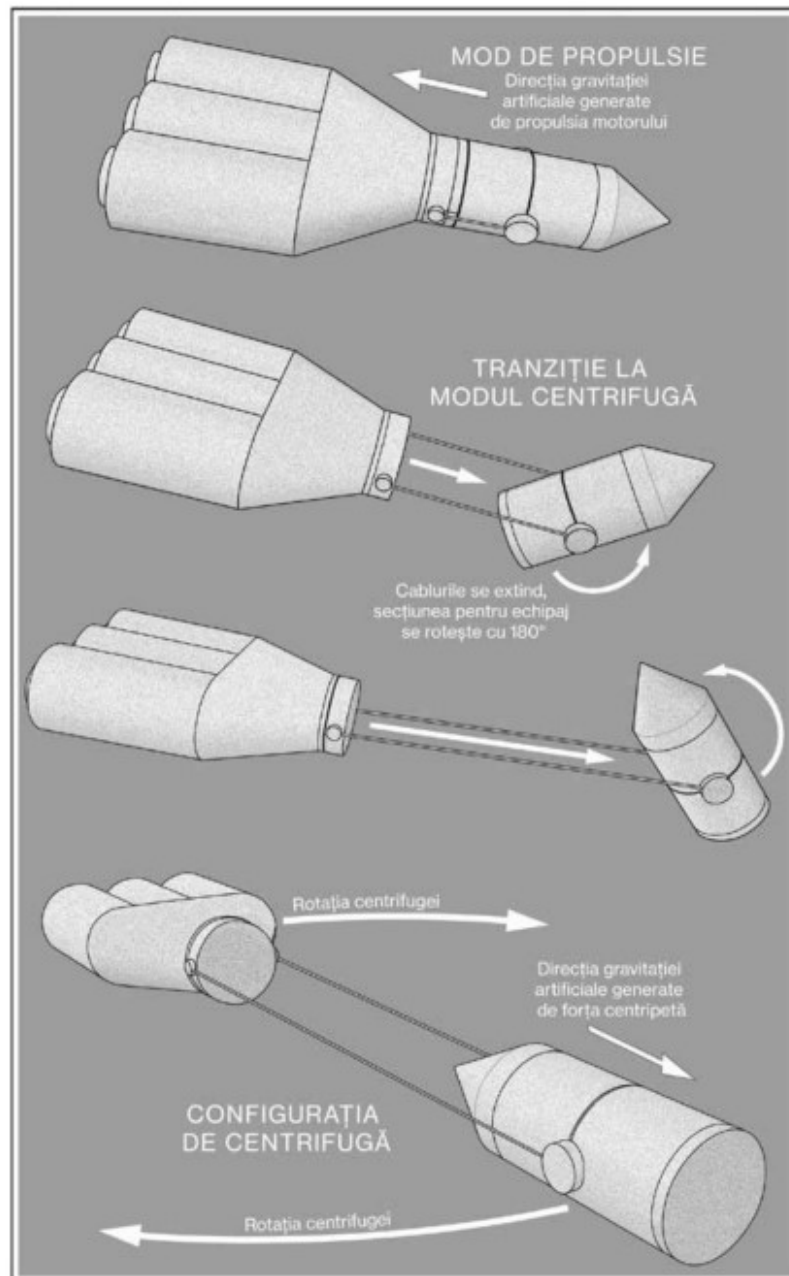
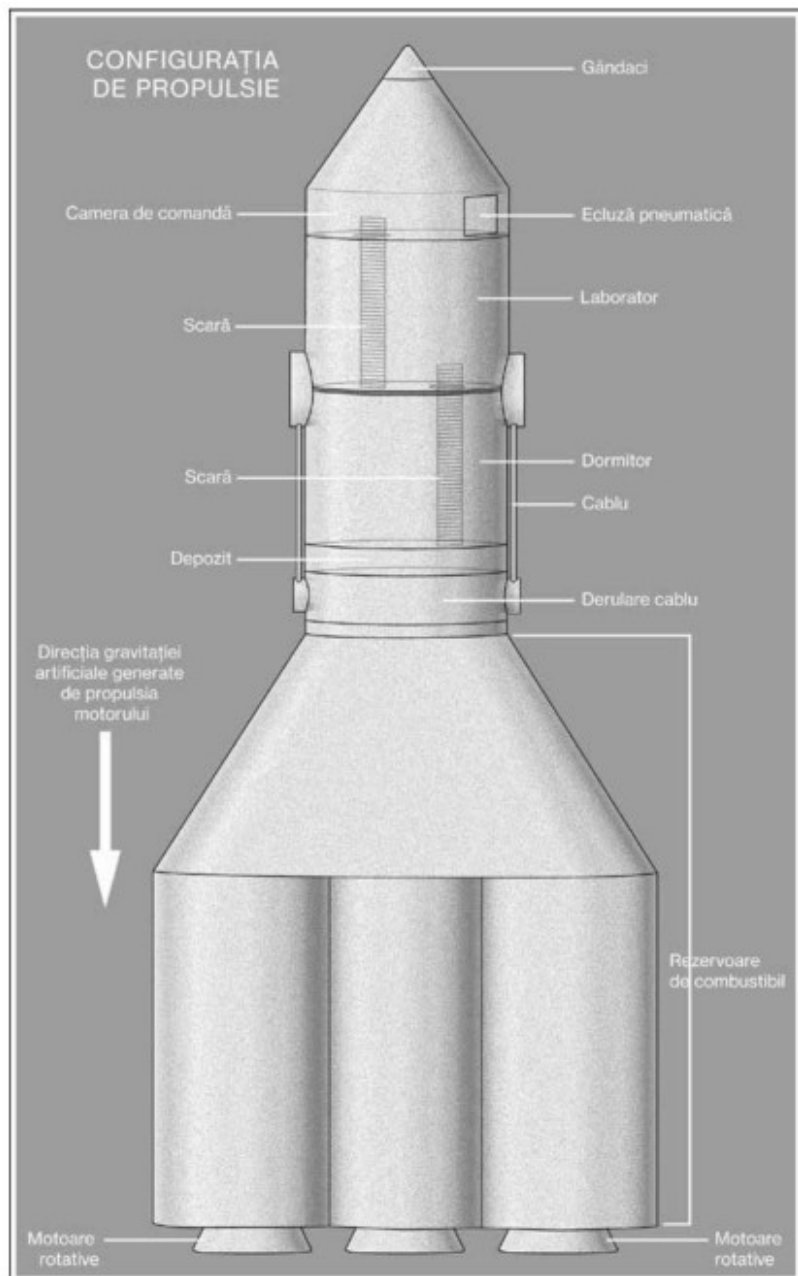
M Δ R Y

Traducere din limba engleză de

IULIA ANANIA

ARMADA

Pentru John, Paul, George și Ringo

CAPITOLUL 1

— **C**ât fac doi plus doi?
Ceva din întrebare mă irită. Sunt obosit. Ațipesc la loc.

După câteva minute, aud din nou:

— Cât fac doi plus doi?

Vocea moale, feminină, este lipsită de sentiment, iar pronunția este exact la fel ca prima dată. E un calculator. Mă sâcâie calculatorul. Acum sunt și mai iritat.

— Imnt, spun.

Sunt surprins. Am vrut să zic „Lasă-mă în pace“, un răspuns perfect rezonabil, după părerea mea, dar n-am reușit să vorbesc.

— Incorect, spune calculatorul. Cât fac doi plus doi?

E timpul să facem un experiment. O să încerc să spun „salut“.

— Slt? rostesc.

Ce se-ntâmplă? Vreau să aflu, dar nu prea am cum. Nu văd. Nu aud nimic în afara calculatorului. Nici măcar nu simt. Nu, asta nu-i adevărat. Simt ceva. Stau culcat. Sunt pe ceva moale. Un pat.

Cred că am ochii închiși. Asta nu-i așa de rău. Nu trebuie decât să-i deschid. Încerc, dar nu se întâmplă nimic.

De ce nu pot să deschid ochii?

Deschideți-vă.

Șiii... deschideți-vă!

Deschideți-vă, naibii, odată!

Ooh! De data asta am simțit un tremur. Mi s-au mișcat pleoapele. Am simțit.

Deschideți-vă!

Pleoapele mi se ridică, însă cu greu și niște lumini orbitoare îmi pârllesc retina.

— Bmn! zic.

Îmi țin ochii deschiși doar datorită voinței mele de fier. Totul în jur e alb, cu nuanțe de durere.

— Mișcare oculară detectată, spune torționara mea. Cât fac doi plus doi?

Albul se împuținează. Ochii mi se adaptează. Încep să zăresc umbre, dar nimic nu pare să aibă noimă încă. Ia să vedem... pot să-mi mișc mâinile? Nu.

Picioarele? Nici.

Dar pot să-mi mișc gura, corect? Tocmai am spus niște lucruri. Nu lucruri care să aibă sens, dar e ceva.

— Pppt.

— Incorect. Cât fac doi plus doi?

Formele încep să capete sens. Sunt într-un pat. Cumva... oval. Luminile de deasupra mea sunt niște leduri. Din tavan, camere de luat vederi îmi pândesc fiecare mișcare. Chiar dacă e sinistru, sunt totuși mai îngrijorat din cauza brațelor robotice.

Din tavan atârână două armături din oțel șlefuit. În locul în care ar trebui să se afle mâinile, fiecare deține diferite instrumente care par îngrijorător de penetrante. Nu pot să spun că-mi place cum arată.

— Ppp... aaaat... rrrru, zic.

O fi destul?

— Incorect. Cât fac doi plus doi?

Fir-ar să fie! Îmi adun toată voința și tăria interioară. De asemenea, încep să mă panichez nițel. Bun. O să folosesc și asta.

— Pppaatrrru, zic în cele din urmă.

— Corect.

Slavă Domnului! Pot să vorbesc. Întru câtva.

Respir ușurat. Stai... tocmai mi-am controlat respirația! Respir din nou. Intenționat. Mă doare gura. Mă doare gâtul. Dar durerea e a *mea*. Dețin controlul.

Port o mască de respirat. Mi-e strânsă pe față și e conectată la un tub care mi se duce în spatele capului.

Pot să mă ridic?

Nu. Dar pot să-mi mișc nițel capul. Mă uit în jos la corpul meu. Sunt despuiat și conectat la mai multe tuburi decât pot să număr. Câte unul în fiecare braț, câte unul în fiecare picior, unu în „echipamentul meu de gentleman“ și două care îmi dispar sub coapsă. Presupun că unul dintre ele este înfipt în locul în care nu strălucește niciodată soarele.

Asta nu-i a bună.

În plus, sunt acoperit de electrozi. Autocolante cu senzori, ca pentru EKG, dar sunt peste tot. Mă rog, măcar le am pe piele, nu înfipte prin mine.

— Uhhh..., șuier, apoi încerc din nou. Unde... mă... aflu?

— Care este rădăcina cubică a lui opt? Întreabă calculatorul.

— Unde mă aflu? repet, de data asta cu mai multă ușurință.

— Incorect. Care este rădăcina cubică a lui opt?

Inspir adânc și vorbesc rar:

— De două ori *e* la puterea $-i\pi$.

— Incorect. Care este rădăcina cubică a lui opt?

Dar nu greșisem. Voiam doar să văd cât de deștept era calculatorul. Răspuns: nu foarte.

— Doi, spun.

— Corect.

Aștept următoarele întrebări, dar calculatorul pare satisfăcut. Sunt obosit. Ațipesc din nou.

Mă trezesc. Cât am dormit? Pare că a trecut ceva timp, fiindcă mă simt odihnit. Deschid ochii fără niciun efort. Asta-i un progres.

Încerc să dau din degete. Acestea se mișcă după cum doresc. În regulă. Așa mai merge.

— Mișcare a mâinii detectată, spune calculatorul. Rămâneți nemișcat.

— Ce? De ce...?

Brațele robotice coboară spre mine. Se mișcă *rapid*. Până să mă dezmeticesc, mi-au scos majoritatea tuburilor din corp. N-am simțit nimic. Deși oricum parcă am pielea cumva amortită.

Au rămas doar trei tuburi: o perfuzie în braț, un tub în fund și un cateter. Ultimele două sunt genul de specialitate a casei de care aș vrea să scap, dar asta e.

Ridic brațul drept și îl las să cadă înapoi pe pat. Fac la fel și cu stângul. Le simt grele ca naiba. Repet procesul de câteva ori. Am brațele musculoase. N-are sens. Presupun c-am avut vreo problemă medicală serioasă și sunt de ceva vreme în patul ăsta. Altminteri, de ce m-ar fi conectat la atâtea chestii? N-ar fi trebuit să apară atrofia musculară?

Și n-ar trebui să existe doctori? Sau măcar sunetele dintr-un spital? Și ce-i cu patul ăsta? Nu-i dreptunghiular, e oval și cred că este montat pe perete, în loc de podea.

— Scoate...

Vocea mi se pierde. Încă sunt destul de obosit.

— Scoate-mi tuburile...

Calculatorul nu răspunde.

Mai ridic de câteva ori brațele. Dau din degetele de la picioare. Fără îndoială, mă simt mai bine.

Întind labele picioarelor înainte și înapoi. Funcționează. Ridic genunchii. Și picioarele îmi sunt tonifiate. Nu au grosimea celor de culturist, dar tot arată prea sănătoase pentru cineva aflat în pragul morții. Totuși, nu-s sigur cât de groase ar trebui să fie.

Apăs palmele pe pat și împing. Torsul mi se saltă. Chiar mă ridic! Am nevoie de toată forța, dar perseverez, curajos. Patul se leagănă blând odată cu mișcarea mea. Cu siguranță, nu-i un pat normal. Pe măsură ce înalț capul, văd capetele patului eliptic, fixate de niște suporturi zdravene montate pe perete. Ca un fel de hamac rigid. Ciudat.

Curând, ajung să stau pe tubul din fund. Nu-i chiar cea mai confortabilă senzație, dar când a fost vreodată confortabil un tub în fund?

Acum văd mai bine lucrurile. Asta nu-i o cameră de spital obișnuită. Pereții par din plastic, iar încăperea este rotundă. Ledurile montate în tavan proiectează o lumină de un alb strălucitor.

Există încă alte două paturi-hamac montate pe pereți, fiecare cu pacientul lui. Suntem aranjați într-un triunghi, iar Brațele Sâcăielii montate în tavan se află în centru. Presupun că ne îngrijesc pe toți trei. Nu văd mare lucru din compatrioții mei – sunt afundați în paturile lor, așa cum eram și eu.

Nu există nicio ușă. Doar o scară pe perete care duce la... o trapă? Este rotundă și are în mijloc o roată de acționare. Mda, trebuie să fie un soi de trapă. Ca pe un submarin. Poate că noi trei avem vreo boală contagioasă. Poate că asta-i o cameră etanșă de carantină. Ici-colo pe perete există orificii mici de ventilare și simt un ușor curent de aer. Ar putea fi un mediu controlat.

Las să îmi alunece un picior peste marginea patului, ceea ce îl face să se legene. Brațele robotice zoresc spre mine. Mă fac să tresar, dar se opresc din scurt și planează în apropiere. Cred că sunt gata să mă prindă dacă mă prăbușesc.

— Mișcare a întregului corp detectată, spune calculatorul. Cum vă numiți?

— Pff, serios? Întreb.

— Incorect. Încercarea numărul doi: cum vă numiți?

Deschid gura să răspund:

— Ăă...

— Incorect. Încercarea numărul trei: cum vă numiți?

Abia acum îmi dau seama: nu știu cine sunt. Nu știu ce fac. Nu mi-amintesc nimic.

— Îmm, spun.

— Incorect.

Mă înhață un val de oboseală. De fapt, e cumva plăcut. Trebuie să fi fost sedat de calculator prin intermediul perfuziei.

— ...așteaptăăă, mormăi.

Brațele robotice mă culcă înapoi, cu blândețe, pe pat.

Mă trezesc din nou. Unul dintre brațele robotice se află pe fața mea. Ce face?!

Mă cutremur, mai mult din cauza șocului. Brațul se retrage în baza lui din tavan. Mă pipăi pe față să simt pagubele. Pe o parte a feței sunt neras, iar pe alta, neted.

— Mă bărbiereai?

— Conștiință detectată, spune calculatorul. Cum vă numiți?

— Asta tot nu știu.

— Incorect. Încercarea numărul doi: cum vă numiți?

Sunt caucazian, sunt bărbat, vorbesc engleza. Să ne asumăm riscul.

— J-John?

— Incorect. Încercarea numărul trei: cum vă numiți?

Îmi scot perfuzia din braț:

— Să mă pupi.

— Incorect.

Brațele robotice se întind spre mine. Mă rostogolesc din pat, ceea ce este o greșală. Celelalte tuburi sunt în continuare conectate.

Tubul din fund iese imediat. Nici măcar nu doare. Cateterul încă gonflat mi se smulge din penis. Iar asta *chiar* că doare. E ca și cum ai urina o minge de golf.

Țip și mă zvârcolesc pe podea.

— Suferință fizică, spune calculatorul.

Brațele vin după mine. Mă târăsc pe podea ca să scap. Mă vâr sub unul din celelalte paturi. Brațele se opresc brusc, dar nu renunță. Așteaptă. Sunt comandate de un calculator. Nu e ca și cum s-ar plictisi.

Îmi dau capul pe spate și icnesc după aer. După o vreme, durerea se potolește și îmi șterg lacrimile de la ochi.

Habar n-am ce se întâmplă aici.

— Hei! strig. Careva, treziți-vă!

— Cum vă numiți? Întreabă calculatorul.

— Careva dintre *oameni*, treziți-vă, vă rog!

— Incorect, spune calculatorul.

Mă doare atât de tare între picioare, încât trebuie să râd. Este atât de absurd. În plus, endorfinele își fac efectul și mă înveslesc. Mă uit la cateterul de lângă culcușul meu. Scutur din cap, uimit. Chestia aia mi-a trecut prin uretră. Uau!

Și la ieșire a făcut și ceva pagube. Pe podea se află un firicel de sânge. Este doar o linie roșie subțire de...

Mi-am sorbit cafeaua, am azvârlit în gură ultima bucăică de pâine prăjită și i-am făcut semn chelneriței să îmi aducă nota. Dacă aș fi luat micul dejun acasă, în loc să mă duc în fiecare dimineață la un mic restaurant, aș fi putut economisi bani. Ceea ce probabil ar fi fost o idee bună, având în vedere salariul meu modest. Dar detest să gătesc și îmi plac ouăle cu șuncă.

Chelnerița a încuviințat din cap și s-a îndreptat spre casa de marcat să-mi facă socoteala. Dar în acea clipă un alt client a vrut să se așeze la o masă.

M-am uitat la ceas. Abia trecut de șapte dimineața. Nicio grabă. Îmi plăcea să ajung la muncă la șapte și douăzeci, ca să am timp să mă pregătesc. Dar, de fapt, nu trebuia să fiu acolo decât la ora opt.

Mi-am scos telefonul și mi-am verificat e-mailurile.

CĂTRE: Curiozități astronomice astrocurious@scilists.org

DE LA: (dr. Irina Petrova) ipetrova@gaoran.ru

SUBIECT: Linia roșie subțire

M-am încruntat la ecran. Credeam că mă dezabonasem de la newsletterul ăla. Am părăsit viața aceea cu mult timp în urmă. Nu primeam mare lucru, iar ceea ce primeam, dacă mi-aminteam bine, era, de obicei, destul de interesant, de la câțiva astronomi, astrofizicieni și alți experți din domeniu care descriau orice îi frapase.

I-am aruncat o privire chelneriței – clienții aveau o mulțime de întrebări despre meniu. Probabil întrebau dacă la Sally's Diner se servea cositură de gazon vegan fără gluten sau așa ceva.

Oamenii cumsecade din San Francisco uneori chiar pot să te pună la încercare.

Neavând altceva mai bun de făcut, am citit e-mailul.

Salutare, specialiști,

Mă numesc dr. Irina Petrova și lucrez la Observatorul Pulkovo din Sankt Petersburg, Rusia.

Vă scriu ca să vă cer ajutorul.

În ultimii doi ani am lucrat la o teorie despre emisiile în infraroșu (IR) provenite din nebuloase. Ca urmare, am făcut observații detaliate în câteva benzi de lumină IR specifice. Și am găsit ceva ciudat – nu în vreo nebuloasă, ci aici, în sistemul nostru solar.

În sistemul solar există o linie foarte slabă, dar detectabilă, care emite lumină infraroșie cu lungimea de undă de 25,984 de micrometri. Pare a fi doar acea lungime de undă, fără variații.

V-am atașat fișierul Excel de calcul cu datele mele. Am pus și câteva interpretări ale datelor, sub forma unui model 3D.

În model o să vedeți că linia este un arc pieziș care se ridică direct din Polul Nord al Soarelui, preț de 37 de milioane de kilometri. De acolo, coboară în unghi strâns și se îndepărtează de Soare spre Venus. După vârful arcului, norul se lărgeste ca o pâlnie. La Venus, secțiunea transversală a arcului este la fel de largă cât planeta însăși.

Radiația în infraroșu este foarte slabă. Am putut să o identific pentru că am folosit un echipament de detectare extrem de sensibil în timp ce căutam emisii IR din nebuloase.

Dar, ca să fiu sigură, am apelat la o favoare din partea Observatorului Atacama din Chile – din punctul meu de vedere, cel mai bun observator de IR din lume. Mi-au confirmat constatările.

Există mai multe motive pentru care lumina infraroșie poate fi văzută în spațiul interplanetar. Poate să fie praf spațial sau alte particule care reflectă lumina Soarelui. Sau vreun compus molecular care poate absorbi energie și o poate reemite în lungimea